

[J. M. Pedersen.]

sådan lige love. Det forstår jeg så udmærket at han ikke vil. Finansministeren gik så videre og sagde, at der er så mange ude i landet, der kræver tilskud og lån fra staten. Ja, det er helt rigtigt. Jeg giver den højtærede finansminister fuldstændig ret i, at så længe alle de forskellige erhverv bliver ved at rende til staten for at få støtte og hjælp — til mergling af jord, opfedning af jerseykvæg, byorkestre o. s. v. — kan man vanskeligt få budgettet sat ned, hvad der er den første betingelse for at nedsætte skatterne. Folk skal så meget som muligt klare deres egne sager; de skal ikke komme og bede staten om støtte, og derfor må vi have plakater, der siger til vælgerne: lad staten have fred for jeres evindelige krav! Sådanne plakater kan vi vist alle være enige om at sætte op med oplysning om, at betingelsen for at få skatterne sat ned er, at udgifterne nedbringes. Vi er ikke poujadister, der vil gå den vej at nægte at betale skat; noget sådant har vi aldrig foreslået.

Den højtærede finansministers advarsel til organisationerne kan jeg i høj grad understrege. Jeg forstår ikke, at der ikke efterhånden er flere i befolkningen, der er blevet klogere. Her tænker jeg nærmest på arbejdsmarkedets forhandlinger, på alle de organiserede arbejdere og funktionærer. Har de ikke erfaret utallige gange igennem hele dette århundrede, når de har fået en forhøjelse af deres pengeløn, en forhøjelse, som ikke havde sin årsag i produktionsforøgelse, at denne forhøjelse er blevet taget fra dem igen i form af skatter? De har fået en større pengemængde, men det, det drejer sig om, er jo, hvad de kan købe for pengene. Jeg tror, det bliver nødvendigt at råbe et varsko, så at de kommer til at se anderledes på det, så at de bliver klar over, at det er reallønnen, der skal forhøjes. Pristallet og lønningerne stiger og fordyrer produktionen, og dette skader vor afsætning til udlandet. Jo højere vort prisniveau bliver, des større konkurrencevanskeligheder bliver der over for udlandet, og dermed følger arbejdsløshed. Det er ikke lønarbejderne alene, der skal se fornuftigt på det, det er også arbejdsgiverne, og der kunne være mange ting at sige til

dem, for de har ikke altid sørget for at holde prisniveauet nede.

Jeg rørte ved licitationsbestemmelserne. Det er en uomtvistelig kendsgerning, at de billige tilbud derved mange gange skubbes ud, så det er de dyre tilbud, der gennemføres. Jeg vil gerne understrege den højtærede finansministers udtalelse om, at der bliver taget hårdt ved. Jeg er ikke i tvivl om, at de, der skal udføre arbejder for staten og kommunerne, mange gange tager meget hårdt ved, fordi de ligesom synes, at når det ikke er en privat, men staten og kommunerne, det går ud over, så kan man godt tage lidt ekstra for sit arbejde. Det må der sættes en stopper for. Jeg har peget på det før fra denne talerstol. Vi må alle gøre os klart, at det er skatteyderne, der skal betale. Vi må have vort prisniveau ned, og en betingelse herfor er, at skatterne nedsættes. Derfor vil jeg stå fast ved det, jeg fremførte i går. Jeg kunne pege på endnu flere ting, men det bliver der lejlighed til andre steder end her.

Alfred Jensen: I går sagde det ærede medlem hr. J. M. Pedersen, at man kunne se, at retsforbundet havde sat sit præg på det finanslovsforslag, vi behandler; hvis det var tilfældet, måtte det jo modsvare det, som blev sagt forud for valget. Jeg erindrer imidlertid ganske tydeligt, at man dengang lovede nedsættelser på både det ene og det andet felt, og parolen var dengang: lad folk være i fred. Jeg husker også, at det i en radiodiskussion blev sagt, at efter valget ville retsforbundet være det eneste parti, der stod i opposition. Nu har vi altså fået en anden parole, for nu er det ikke folk, der skal være i fred, nu er det staten, man skal lade være i fred. Hvis det er de visen, forstår jeg bedre talen om, at retsforbundet har sat sit præg på dette finanslovsforslag. Der er nemlig ikke meget, der peger i retning af, at man lader borgerne være i fred og lader dem beholde de indtægter, de har. Nej, nu er det skam staten, der får lov til at være i fred, for der bliver ikke noget sted slækket på kravet til borgerne, og der bliver ikke ødslet med at give pengene ud. Det er jo en anden snak end den, vi hørte før, men jeg vil dog tro, at også andre ærede medlemmer